

DE VERHEERLIJING VAN CHRISTUS

Een preek uitgesproken op zondagochtend 2 november 1856, door C.H. Spurgeon in de New Park Street Chapel, Southwark.

Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen elke knie van hen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en elke tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader. Filippenzen 2:9-11

Ik betreur het bijna dat ik vanmorgen deze preekstoel ben opgegaan, omdat ik mij volkomen onbekwaam voel om u iets tot nut te zeggen. Ik had gedacht dat de rust en kalmte van de afgelopen twee weken de gevolgen van die vreselijke ramp wat zouden hebben weggenomen, maar nu ik weer op dezelfde plaats ben teruggekeerd, en vooral nu ik hier sta om tot u te spreken, voel ik opnieuw iets van diezelfde pijnlijke aandoeningen die mij toen bijna hebben overweldigd. U zult mij daarom vanmorgen wel vergeven dat ik weinig tot geen verwijzing maak naar die plechtige gebeurtenis. Ik zou niet in staat zijn tot u te spreken over enig onderwerp dat daar in het minste mee verband houdt. Als ik mij die ontzettende scène weer helder voor de geest zou halen, te midden waarvan het mijn ernstige lot was te staan, zou ik eenvoudig niet kunnen spreken.

God zal dit ongetwijfeld tenietdoen. Het was misschien niet zozeer laaghartige boosaardigheid van mensen, zoals sommigen hebben beweerd, maar eerder gewone slechtheid: een poging om een samenkomst te verstoren, echter zonder het vooropgezette voornemen om zo'n gruwelijke misdaad te begaan als de dood van die rampzalige slachtoffers. Moge God degenen vergeven die de aanstichters van deze afschuwelijke daad zijn geweest! Ik vergeef hen uit de grond van mijn hart. Dit zal ons niet tegenhouden, maar ik zal niet proberen over deze tekst te preken. Ik wil slechts enkele gedachten delen die in mij zijn opgekomen, want vandaag ben ik niet in staat om echt te preken. Ik ben geheel niet in staat geweest om te studeren, maar ik dacht dat zelfs enkele woorden vanmorgen voor u welkom zouden zijn. Ik vertrouw erop dat uw liefdevolle harten mij zullen

vergeven. O Geest van God, toon Uw kracht in de zwakheid van Uw dienaar en stel hem in staat zijn Heere te eren, zelfs wanneer zijn ziel terneergedrukt is.

Wanneer de ziel zich intens op één doel richt, keert hij, hoezeer hij ook door allerlei tegenslagen heen en weer geslingerd wordt, toch steeds weer terug naar de plaats die hij tot zijn verblijf heeft gekozen. U hebt dit ook gezien bij David. Toen zijn krijgers de strijd gewonnen hadden en terugkeerden, vervuld van de overwinning, was Davids geest intussen ongetwijfeld door grote onrust gegaan. Hij had zowel de gevolgen van een overwinning als van een nederlaag gevreesd. Maar viel het u niet op hoe zijn hart in één ogenblik terugvloog naar het geliefde voorwerp van zijn genegenheid? “Is de jonge man Absalom veilig?”, vroeg hij, alsof niets anders er werkelijk toe deed, zolang zijn geliefde zoon maar in veiligheid was.

Geliefden, zo is het ook met de christen. Te midden van rampen – of het nu gaat om de val van naties, de ineenstorting van rijken, het woelen van revoluties of de gesel van de oorlog – is de grote vraag die hij zichzelf en anderen stelt: is het Koninkrijk van Christus veilig? In zijn persoonlijke beproevingen is zijn grootste zorg: zal God hierdoor verheerlijkt worden, zal Zijn eer hierdoor vergroot worden? Is dat het geval, dan zegt hij: dan zal ik mij verheugen, ook al ben ik slechts als een rokende vlaswiek, zolang de zon maar niet verduisterd wordt; en al ben ik een gekrookte riet, zolang de pijlers van de tempel maar niet ingestort zijn, wat doet het er dan toe dat dit riet gekneusd is?

Het is voor hem een grote troost dat hij, midden in alle moeilijkheden die hij moet doorstaan, mag bedenken dat de troon van Christus vast en onwankelbaar blijft. Hoewel de aarde onder zijn voeten heeft gebeefd, weet hij dat Christus staat op een rots die nooit bewogen kan worden. Sommige van die gevoelens zijn, denk ik, ook in ons opgekomen. Te midden van veel rumoer en onrustige gedachten zijn onze zielen toch telkens weer teruggekeerd naar het geliefde voorwerp van ons verlangen. Wij hebben het als een rijke troost ervaren te kunnen zeggen: het komt er niet op aan wat er met ons gebeurt; God heeft Hem uitermate verhoogd en Hem een Naam gegeven boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus elke knie zich zal buigen.

Deze tekst biedt een zoete troost voor ieder die een erfgenaam van de hemel is. Sta mij toe u kort de betekenis van die troost aan te reiken. Voor de ware christen ligt er diepe vertroosting in het feit van Christus' verhoging zelf. Ten tweede bevat ook de reden van die verhoging veel troost: “Daarom

heeft God Hem ook bovenmate verhoogd” – namelijk omwille van Zijn eerdere vernedering. En ten derde schenkt de gedachte aan Degene die Christus heeft verhoogd een bijzondere, goddelijke troost: God heeft Hém verhoogd, ook al werd Hij door mensen veracht en verworpen.

I. Allereerst schenkt Christus’ verheerlijking iedere ware christen EEN ZEER GROTE TROOST. Velen onder u die geen deel hebben aan geestelijke zaken, die geen liefde voor Christus kennen en geen verlangen koesteren naar Zijn heerlijkheid, zullen wellicht glimlachen wanneer ik zeg dat het een bron van troost is voor de vermoeide christen dat Christus uiteindelijk verheerlijkt zal worden. Voor u is dat geen troost, omdat uw hart niet in de juiste gesteldheid verkeert om de schoonheid van deze waarheid te smaken. U vindt er geen vreugde in; het raakt uw hart niet; het schenkt geen zoetheid aan uw leven — juist omdat u niet verbonden bent met de zaak van Christus en niet oprecht verlangt Hem te eren.

Maar het hart van de ware christen springt op van vreugde, zelfs wanneer het bezwaard is door zorgen en verzoeken, bij de gedachte dat Christus verheven is. Want daarin vindt hij genoeg om zijn ziel te verblijden. Let hier goed op, geliefden: de christen bezit bepaalde eigenschappen die maken dat de verhoging van Christus voor hem een bron van diepe vreugde is.

Allereerst is er — niet slechts naar zijn eigen gevoel, maar ook in werkelijkheid — een innige band tussen de gelovige en Christus. Daarom voelt hij zich oprecht betrokken bij de eer en het succes van zijn Meester. Hebt u nooit de vreugde gezien van een vader die zijn zoon stap voor stap ziet opklimmen tot rijkdom of roem? Hebt u de ogen van een moeder niet zien stralen wanneer haar dochter opgroeit tot een vrouw en tot volle bloei komt in al haar schoonheid? U vroeg waarom zij zo betrokken waren, en u hoorde dat het kwam omdat het hun eigen kind was — de jongen van hem, of het meisje van haar. Zij genoten van iedere stap die hun kleine maakte, eenvoudigweg omdat er bloedband was. Als die verwantschap er niet was, zou zelfs een kind dat tot koning, keizer of koningin werd verheven hun nauwelijks vreugde hebben gebracht. Maar juist omdat het hun eigen vlees en bloed was, werd elke vooruitgang een bron van diepe, ontroerde belangstelling.

Zo is het ook met de christen. Hij weet dat Jezus Christus, de verheerlijkte “Vorst van de koningen der aarde”, zijn Broeder is. Terwijl hij Hem aanbidt als God, bewondert hij Hem tevens als de Mens Christus Jezus — been van zijn been, vlees van zijn vlees. En wanneer hij in stille, vredige gemeenschap met zijn Heiland verkeert, zegt hij met innige vreugde: “O Heere, U bent mijn

broeder.” Zijn zang is: “Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem.” Het verheugt hem te zingen: "In bloed verbonden met zondaars."

Christus Jezus is een Mens, net als wij. Hij is niet minder, maar ook niet méér mens dan wij — met dit ene heilige verschil: Hij kende geen zonde. Wanneer wij ons verbonden weten met Christus, wordt Zijn verheffing voor onze ziel de diepste bron van blijdschap; want wij zien daarin hoe een lid van onze eigen familie verhoogd wordt. Hij is de oudste Broeder van de grote familie van God, in de hemel zowel als op aarde; onze Broeder, met wie wij allen bloedverwant zijn.

De christen voelt echter niet alleen verwantschap, maar ook eenheid van doel. Wanneer Christus verheerlijkt wordt, ervaart hij dat ook als zijn eigen verhoging. Want zijn hart klopt mee met Christus' verlangen om Gods eer en het heil van mensen te bevorderen. Ik twijfel er niet aan dat elke eenvoudige soldaat die naast de hertog van Wellington stond, zich geëerd voelde toen zijn bevelhebber werd toegejuicht voor de overwinning. “Ik heb hem geholpen,” zei hij dan, “ik heb aan zijn zijde gestaan, mijn post gehouden, het vijandelijk vuur doorstaan. Mijn rol was klein, maar nu de overwinning behaald is, voel ik mij vereerd, want ik heb daaraan mogen bijdragen.”

Zo zegt ook de christen wanneer hij ziet dat zijn Heere verhoogd is: “Het is onze Aanvoerder die verhoogd is, en al zijn soldaten delen in zijn verheerlijking.” Hij weet dat zijn eigen werk gering was, zijn kracht zwak, maar hij verheugt zich dat hij in Christus' dienst mocht staan. Zelfs de nederigste strijder in het geestelijke leger voelt zich medeverheven wanneer hij leest: “Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen.”

Toch beseft de christen dat deze eenheid niet slechts eenheid van doel is, maar ook van wezen. Dat is een openbaring waar zelden diep genoeg over wordt nagedacht: dat Christus en Zijn volk één zijn. Weet u, geliefden, dat ieder lid van de gemeente van Christus ook een lid van Christus Zelf is? Wij zijn “van Zijn vlees en van Zijn beenderen”, delen van dat grote mystieke lichaam. Wanneer ons Hoofd gekroond wordt, verblijdt u dan, leden van Zijn lichaam — of u nu Zijn voeten of Zijn handen bent — want hoewel de kroon op Zijn hoofd rust, deelt u in Zijn heerlijkheid, omdat u één bent met Hem. Zie Christus daar, gezeten aan de rechterhand van de Vader! Gelovige, daarin ligt de zekerheid van uw verheerlijking, de bevestiging van uw aanneming tot kinderen. Hij zit daar niet slechts als de eeuwige Zoon, maar ook als uw Vertegenwoordiger, uw Voorloper. De plaats die Hij

inneemt in de hemel is ook de plaats van de hele kerk, want Hij is verhoogd als Hoofd van Zijn volk. Verheug u daarom, gelovige, wanneer u uw Meester ziet opstaan uit het graf en ten hemel varen. Wanneer u Hem de trappen van het licht ziet bestijgen, gezeten op de troon waar engelen Hem nauwelijks durven benaderen — wanneer u de lof hoort van duizend serafijnen en de jubel van miljoenen verlost — bedenk dan: in Zijn verheffing bent ú ook verhoogd, want u bent deel van Hem. Gelukkig bent u, als u dit niet alleen in de leer kent, maar ook in zoete ervaring. Verbonden met Christus, met Hem gehuwd, met Hem versmolten, deel uitmakend van Hemzelf, kloppen wij mee met het hart van Zijn lichaam. Wanneer het Hoofd Zelf verheerlijkt wordt, delen wij in de lofprijzing; wij voelen dat Zijn verheerlijking ook óns tot eer strekt.

Ach, geliefden, hebt u ooit die eenheid met Christus gevoeld? Hebt u ooit een eenheid van verlangen met Hem ervaren? Zo ja, dan zult u hierin een rijke troost vinden; maar zo niet — als u Christus niet kent — dan zal het voor u eerder een bron van verdriet dan van vreugde zijn dat Hij verhoogd is. Want u moet bedenken dat Hij verhoogd is om te verpletteren, om te oordelen en te veroordelen; verhoogd om deze aarde van haar zonden te reinigen en de vloek bij de wortel uit te roeien — en daarmee ook u, tenzij u zich bekeert en zich met heel uw hart tot God wendt.

Er is nog een ander gevoel dat, naar mijn overtuiging, onmisbaar is om werkelijk te kunnen genieten van de verhoging van Christus. Het is het heilige besef van volledige overgave — dat uw hele wezen gewijd is aan het grote doel om Hem te eren. O, hoe heb ik daarvoor gebeden! Mocht God het mij schenken. Al mijn gebeden smelten samen tot één enkel verlangen: dat ik aan mijzelf mag sterven, om geheel voor Hem te leven. Ik geloof dat dit het hoogste is wat een mens kan bereiken — geen andere wens, geen andere gedachte, geen ander verlangen te hebben dan Christus. Te kunnen zeggen: “sterven is zalig, als het voor Christus is; leven in armoede, smaad of verdrukking is zoet, als het om Christus’ wil is. Te weten dat het er niet toe doet wat er met mijzelf gebeurt, zolang mijn Meester maar verhoogd wordt.”

Het is als een verdord blad dat door de wind wordt meegevoerd — het vraagt niet waarheen, zolang de adem van de Meester het maar leidt. Of als een ruwe diamant, die met scherpe slagen wordt geslepen, maar die blij is met elke bewerking, zolang hij mag schitteren in de kroon van zijn Koning. Wie zo ver komt, zegt: “Wat er met mij gebeurt, doet er niet toe — als Hij maar geëerd wordt.” Wie dat zoete gevoel van zelfverloochening kent, kijkt op naar Christus als naar de zon. Hij zegt: “O

Heere, ik zie Uw stralen en voel dat ik zelf niets dan duisternis ben, die door Uw licht wordt verzvolgen. Laat mij slechts in U leven, zodat het leven dat ik in het vlees leef, niet meer mijn leven is, maar Uw leven in mij.” Dan mag hij met Paulus zeggen: “Want het leven is voor mij Christus.”

Een mens die dit heeft bereikt, vreest de mening van de wereld niet. Hij kan zeggen: “Mij prijzen? Mij vleien? Houd dat maar voor uzelf. Ik zocht niet mijn eigen eer, maar die van mijn Meester. Breng de lof aan Hem, niet aan mij.” En als men hem minacht of veracht, antwoordt hij: “Drievoudig gelukkig ben ik, als u mij omwille van mijn Heere veracht! Want Hij staat boven uw minachting. Sla mij, als u wilt, omwille van mijn Kapitein — maar de Koning kunt u niet treffen; Hij is hoog verheven. U meent te overwinnen, maar slechts één soldaat hebt u neergeveld; het leger leeft, en de Overwinnaar komt.”

Zolang er ook maar een greintje zelfzucht in ons overblijft, zal dat onze vreugde in Christus vergiftigen. De wortel van alle verdriet is het eigen ik. Zodra dat sterft, wordt verdriet zoet, ziekte tot gezondheid, armoede tot rijkdom, en droefheid tot vreugde. De omstandigheden blijven dezelfde, maar ons hart wordt vernieuwd. Wie geluk zoekt, moet het niet najagen in eigenbelang, maar het vinden in zelfverloochening. Snijd uw egoïsme aan de wortel af, en u zult waarlijk gelukkig zijn. Ik heb gemerkt dat, wanneer ik mij verheug in aardse lof, ik meteen de pijlen van de vijand voel. Maar wanneer ik zeg: “Wat doet mensenlof ertoe? Wat is het waard?”, dan kan ik ook zeggen: “En minachting evenmin — laat die maar komen!” Hun pijlen mogen tegen mijn wapenrusting kletteren, maar ze raken mijn hart niet.

Want wie toegeeft aan de ene prikkel van eigenliefde, geeft ook toe aan de andere — zowel aan lof als aan smaad. Leer daarom in Christus te leven. Leer treuren als Hij wordt belasterd en u verheugen als Hij wordt verhoogd. Dan zult u voortdurend reden tot blijdschap hebben. Ga dan nu zitten, o gelovige, miskend, veracht, beproefd. Hef uw ogen op en aanschouw Hem op Zijn troon. Zeg in uw hart: “Hoe klein ik ook ben, ik weet dat ik met Hem verenigd ben. Hij is mijn Liefde, mijn Leven, mijn Vreugde. Wat er ook gebeurt — zolang er maar geschreven staat: ‘De HEERE regeert!’ — is het goed.”

II. Nu kort over het tweede punt. Ook hier ligt de bron en oorsprong van vreugde, in DE REDEN VAN DE VERHOGING VAN CHRISTUS. “Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd.” Waarom is Hij verhoogd? Omdat “terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan

God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood. Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd.”

Dit slaat vanzelfsprekend op de menselijkheid van onze Heere Jezus Christus. Want als God had Hij geen verhoging nodig; Hij was immers altijd al verheven boven al wat bestaat — “Hij, die God is, boven alles te prijzen tot in eeuwigheid.” Maar toen de tekenen van Zijn heerlijkheid een tijdlang waren bedekt, toen Hij Zijn goddelijke majesteit had gehuld in sterfelijk vlees, is datzelfde vlees — onafscheidelijk verbonden met Zijn godheid — weer opgevaren naar de hoogste hemel. Zo werd de God-Mens, Christus Jezus, die Zich had vernederd tot smaad, lijden en schande, verhoogd “ver boven alle overheid en macht,” opdat Hij zou heersen als Vorst over alle werelden, ja, over de hemel zelf. Laten we eens stilstaan bij de diepte van de vernedering waartoe Christus is afgedaald. Dan, mijn geliefden, zal het u des te meer vreugde schenken te bedenken dat juist daarom Zijn menselijkheid zo hoog is verheven. Ziet u Hem daar —

“De nederige Man tegenover Zijn vijanden,
De vermoeide Man, beladen met smart?”

Kijkt u naar Hem terwijl Hij spreekt? Let op de majesteit van Zijn woorden, de onweerstaanbare kracht van Zijn stem, en zie hoe de menigte Hem volgt. Maar hoort u in de verte het dreunen van de donder van laster en minachting? Luister naar wat Zijn aanklagers zeggen: “Ziedaar, een vraatzuchtig mens en een drinker, een vriend van tollenaars en zondaars.” Anderen roepen: “Hij is door een demon bezeten en is buiten zinnen.” Alles wat de menselijke tong aan smaad kan voortbrengen, wordt tegen Hem uitgebraakt. Hij wordt bespot, gelasterd, vervolgd! Denkt u dat Hij hierdoor vernederd wordt — dat deze smaad Hem klein maakt? Nee! Juist om deze reden geldt: “Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd.” Zie de schande en het speeksel dat Zijn wangen bevlekt! Zie hoe wrede handen Zijn haar uittrekken, hoe men Hem martelt en bespot. Lijkt dit oneer voor Christus? Het is veeleer Zijn eer. Want Hij is “gehoorzaam geworden, tot de dood,” en daarom “heeft God Hem ook bovenmate verhoogd.”

Wat een wonderlijk verband ligt er tussen de schande van het kruis en het buigen van engelenknieën in de hemel! Tussen laster en lofzang loopt een geheimzinnige, heilige draad — de

smaad werd het zaad van majesteit. Uit zwarte, bittere aarde groeide een bloem van eeuwige glorie. Hij leed en Hij regeerde. Hij boog neer om te overwinnen; Hij overwon omdat Hij zich boog, en Hij werd verhoogd omdat Hij overwon.

Kijk nog eens omhoog. Ziet u Hem aan het kruis hangen? Oh, ogen vol van tranen — hart, vol medelijden! Ziet u het bloed dat uit Zijn handen druppelt, en uit Zijn doorboorde voeten stroomt? De stieren van Basan omringen Hem, de honden tieren en bijten. En hoor Hem roepen: “Eloï, Eloï, lama sabachthani!” De aarde beeft van schrik: want God hangt zuchtend en kreunend aan het kruis! U vraagt: is dit geen schande voor Christus? Nee, het is Zijn glorie! Elke doorn wordt een juweel in Zijn kroon; de spijkers worden gesmeed tot Zijn scepter; Zijn wonden zijn het purper van Zijn Koninklijke kleet. De wijnpers heeft Zijn gewaad doordrenkt, maar niet met smet, doch met majesteit — het bloed is het Koninklijke purper van het universum.

O christen, overdenk dit: uw Meester steeg niet ten hemel vanaf de bergen van aardse gelukzaligheid, maar uit de diepten der vernedering. Niet van hoog naar hoger, maar van diep naar het hoogste! Wat een onvoorstelbare stap was dat — toen de Mens Christus Jezus, de God, met één machtige sprong uit het graf verrees en Zich zette op de troon van de Allerhoogste. En bedenk: juist omdat Hij leed, is Hij verhoogd. “In gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en Hem een Naam gegeven boven alle naam.” Gelovige, hierin ligt uw troost: als Christus door vernedering is verhoogd, zult ú dat evenzo zijn. Meet uw weg naar overwinning dus niet in stappen omhoog, maar in die welke omlaag leiden. De weg naar de hemel loopt bergafwaarts. Wie voor eeuwig verhoogd wil worden, moet eerst leren dalen — in eigen oog, en vaak ook in dat van mensen.

Vertrouw niet op de dwaas die meent dat hij door eigen roem en mensenlof de hemel zal bereiken; zijn steunpilaar zal breken, en hij zal vallen. Maar wie afdaalt in de diepten van het lijden, zal daar onmetelijke rijkdommen vinden; wie zich laat zinken in de zee der droefheid, zal daar de parel van het eeuwige leven ontdekken. Bedenk, christen: elke smaad is een eerbewijs. De laster van uw vijanden is het applaus van de rechtvaardigen. De spot van de goddeloze is gelijk aan de lof van de vrome. Als uw lichaam door vervolging wordt getroffen, beschouw dat niet als schande, maar als voorrecht. En mocht u ooit geroepen worden om de bloedrode kroon van het martelaarschap te dragen, beschouw die dan niet als een vernedering, maar als een kroon van glorie.

Want de eerwaardigsten in de kerk zijn “het edele leger der martelaren.” Hoe dieper hun lijden, des te zwaarder hun eeuwig gewicht van heerlijkheid. Zo geldt het ook voor u: staat u in het heetst van de strijd, dan staat u dicht bij de poorten der glorie. Draagt u de zwaarste last, dan nadert u de zoetste rust. Ga dus voort — door water, door vuur, zo nodig door dood of hel. Wees niet bevreesd. Hij die Christus heeft verhoogd omdat Hij Zich vernederde, zal ook u verhogen. Want als u een tijdlang hebt geleden, zal Hij u de kroon des levens geven — die nimmer vergaat.

III. En nu, ten slotte, geliefden, is er nog een andere troost voor u. DE PERSOON die Christus heeft verhoogd, moet worden opgemerkt. “GOD heeft Hem bovenmate verhoogd.” De keizer van alle Russen kroont zichzelf: hij is een autocraat en zet de kroon op zijn eigen hoofd. Maar Christus had geen dergelijke hoogmoed. Christus heeft Zichzelf niet gekroond — “God heeft Hem ook bovenmate verhoogd.” De kroon werd door Gods hand op het hoofd van Christus geplaatst, en daarin ligt voor mij een heerlijke gedachte: dat dezelfde hand die de kroon op Christus’ hoofd legde, op een dag ook de onze zal kronen; dat dezelfde Machtige die Hem tot “Koning der koningen en Heere der heren” heeft verhoogd, ook ons zal kronen, wanneer Hij ons maakt tot “koningen en priesters voor Hem, tot in eeuwigheid.” Zoals Paulus zei: “Verder is voor mij weggelegd de krans van de rechtvaardigheid die de Heere, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag geven zal.”

Sta even stil bij deze gedachte: Christus heeft Zichzelf niet gekroond, maar Zijn Vader heeft Hem gekroond. Hij heeft Zich niet op de troon van majesteit verheven; Zijn Vader heeft Hem daarheen gebracht en Hem gezet op Zijn troon. Denk hieraan: de mens heeft Christus nooit verhoogd. Plaats dat tegenover deze waarheid: “God heeft Hem ook uitermate verhoogd.” De mens heeft Hem uitgejouwd, bespot, bespuwd. Woorden waren niet genoeg — men greep naar stenen: “De Joden dan paken opnieuw stenen op om Hem te stenigen.” En zelfs dat was niet genoeg; spijkers werden gebruikt, en Hij werd gekruisigd. Toen kwamen de beschimpingen, de hoon en het gespot, terwijl Hij daar hing — kwijnend aan het kruis des doods. De mens heeft Hem niet verhoogd. Plaats dat donkere beeld naast dit glorieuze tafereel — en het ene zal het andere doen schitteren. De mens onteerde Hem; “Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd.” Gelovige, als alle mensen kwaad van u spreken, hef dan uw hoofd op en zeg: “De mens heeft mijn Meester niet verhoogd; ik dank hem dat hij mij ook niet verhoogt. De dienaar staat niet boven zijn Meester, noch de gezant boven Hem die hem gezonden heeft.” En als u omwille van Zijn dierbare Naam smaad of schande moet dragen, zeg dan met een blij hart: “Indien ik voor Zijn Naam schande en smaad moet verduren, zal ik

de smaad verwelkomen en de schande omarmen, want Hij zal aan mij denken."

God zal aan mij denken en mij uiteindelijk verhogen, ook al word ik door mensen verworpen. Plaats dit opnieuw tegenover het feit dat Christus Zichzelf niet heeft verhoogd. Beste christen, u weet hoe waar dat is: u kunt uzelf niet verheffen. Soms kunt u uw sombere stemming niet veranderen, hoezeer u zich ook inspant. Anderen zeggen wel eens goedbedoeld: "U zou zich niet zo moeten voelen," of: "U moet zulke woorden niet spreken, zulke gedachten niet toelaten." Maar — "het hart kent zijn eigen bitterheid, en een vreemde deelt zijn blijdschap niet," en ik voeg eraan toe: zelfs een vriend niet. Het is niet eenvoudig om een ander te zeggen hoe hij zich zou moeten voelen, want ieder hart heeft zijn eigen vorm — en die vorm is uniek. Wanneer God de mal breekt, komt er nooit meer een tweede aan gelijk. We zijn allen verschillend, ieder van ons. En toch is er één ervaring die we in tijden van diepe droefenis allen gemeen hebben: het gevoel van machteloosheid. We voelen dat we onszelf niet kunnen optillen.

Bedenk dan dat onze Meester Zich precies zo voelde. In Psalm 22 — die, naar ik geloof, de innerlijke monoloog van Christus aan het kruis weergeeft — zegt Hij: *"Ik ben een worm en geen mens."* Alsof Hij zo diep neergebogen was, zo verbrijzeld, dat Hij, die méér dan mens was, Zich voor een ogenblik minder dan mens voelde. En toch — juist toen Hij geen vinger kon uitsteken om Zichzelf te kronen, toen Zijn hart nauwelijks nog aan overwinning kon denken, toen Zijn ogen geen glimp van triomf zagen — toen kroonde Zijn God Hem. Bent u zo gebroken, christen? Denk dan niet dat u verworpen bent. Want *"God heeft Hem ook uitermate verhoogd"* die Zichzelf niet verhief; en dat is een beeld, ja, een belofte van wat Hij ook voor u zal doen.

En nu, geliefden, kan ik nauwelijks nog iets toevoegen aan deze tekst — behalve dit: ik smeed u, sta er een ogenblik bij stil; overdenk het, en aanbid. Hef uw ogen op en vraag dat de blauwe sluier van de hemel even wijkt. Bid om kracht uit de hoge — geestelijke kracht — om door die sluier heen te zien. Ik vraag u niet te staren naar de gouden straten, naar de muren van jaspis of de poorten van paarlmoer. Ik vraag u niet te kijken naar de in het wit geklede scharen die eeuwig *"Halleluja!"* zingen. Nee, richt uw blik dáár:

"Daar zit de Verlosser, als Mens —
en als God straalt Hij in heerlijk licht,
Hij verspreidt onuitsprekelijke vreugde

over alle gezegende geesten.”

Ziet u Hem?

"Het hoofd dat eens een doornenkroon droeg,
is nu met heerlijkheid gekroond.
Een koninklijke diadeem siert
het voorhoofd van deze machtige Overwinnaar.

Geen bloedige kroon,
geen kruis, geen nagels meer;
want de hel zelf beeft voor Zijn toornige blik,
en heel de hemel aanbidt Hem."

Kijk naar Hem! Kunt u Hem in gedachten voor u zien? Aanschouw Zijn verheven heerlijkheid. De majesteit van koningen verbleekt, de pracht van aardse rijken lost op als ochtenddauw in het licht van de zon, en de glans van ontelbare legers wordt overschaduwd. Hij is zelf helderder dan de zon, ontzagwekkender dan legers met vaandels. Zie Hem, zie Hem! O, buig uw hoofden, gij vorsten der aarde; leg uw praal af, gij heren van stof en as. Zijn rijk kent geen grenzen; Zijn koninklijke heerschappij strekt zich eindeloos uit. Alles boven Hem behoort Hem toe, alles onder Hem is in Zijn macht. Talloze engelen — zij zijn van Hem — werpen hun kronen neer aan Zijn voeten, en met hen staan de uitverkorenen, de verlostten; hun kronen behoren eveneens Hem toe.

Hier op aarde staan Zijn heiligen, die Hem toebehoren en Hem aanbidden. Zelfs in de diepte der duisternis, waar boze geesten hun woede uiten, heerst beven en erkenning. En waar de verlorenen, met geweend en tandengeknars, hun eeuwige nacht betreuren, wordt Zijn goddelijkheid toch erkend, al verdiept die belijdenis hun pijn. In de hemel, op de aarde en onder de aarde buigt iedere knie zich voor Hem, en elke tong belijdt dat Hij God is. Zo niet nu, dan zal het eenmaal in volle werkelijkheid vervuld worden: ieder schepsel dat God gemaakt heeft, zal Zijn Zoon erkennen als “God, gezegend tot in eeuwigheid. Amen.”

O, mijn ziel juicht bij de gedachte aan die zalige dag waarop de hele aarde vrijwillig haar knieën buigt voor haar God. Ik geloof dat er een gezegend tijdperk komt waarin geen knie ongebogen blijft voor mijn Heer en Meester. Ik verlang naar die tijd, naar de heerlijkheid van de laatste dagen, wanneer koningen hun geschenken zullen brengen, koninginnen de voedsters van de Kerk zullen

zijn; wanneer het goud van Saba, de schepen van Tarsis en de kamelen uit Arabië Hem zullen toebehoren; wanneer volken en stammen van iedere taal

“Zijn Naam bezingen in de zoetste liederen,
en kinderstemmen vrolijk verkondigen
hun vroege zegen over Zijn Naam.”

Soms hoop ik dat ik die veelbelovende tijd mag meemaken – dat gelukkige tijdperk van deze wereld, die zo zwaar wordt onderdrukt door verdriet en leed door de tirannie van haar eigen bewoners. Ik hoop de tijd te zien waarin gezegd zal worden: “Juich, want de grote Herder regeert en Zijn onsterfelijke koninkrijk is nu gekomen” – wanneer de aarde één groot loforkest zal zijn en ieder mens het glorieuze halleluja-lied van de Koning der koningen zal zingen. Maar zelfs nu, terwijl ik op dat tijdperk wacht, verheugt mijn ziel zich over het feit dat werkelijk elke knie zich buigt, weliswaar niet vrijwillig, maar toch echt.

Denkt de spotter, wanneer hij hoogmoedig spreekt, dat hij God beledigt? Hij meent van wel, maar zijn belediging sterft al lang voordat zij halverwege de sterren is. Denkt hij, wanneer hij in zijn boosaardigheid een zwaard tegen Christus smeedt, dat zijn wapen zal slagen? Als hij dat denkt, kan men zich de goddelijke spot voorstellen, wanneer God ziet hoe de wildste rebel, de meest grote verachter, toch nog steeds Zijn grote raadsbesluiten uitvoert; nog steeds doet wat God van eeuwigheid heeft beschikt, en te midden van zijn woeste rebellie toch de weg gaat die, op een geheimzinnige wijze, vóór alle eeuwen al was gemarkeerd als het pad waarop hij zich zeker zou bewegen.

“Sommigen zeggen: ‘De wilde paarden van de aarde hebben hun hoofdstellen gebroken, de teugels zijn de handen van de wagenmenner ontglipt.’” Maar zo is het niet. En als het al zo lijkt, dan lopen die paarden toch dezelfde ronde als wanneer de Almachtige de teugels nog in handen had. De wereld is niet in wanorde; het toeval is niet God. God is nog steeds Meester. Laat de mensen doen wat zij willen en de waarheid haten die wij liefhebben: uiteindelijk zullen zij toch doen wat God wil, en hun ergste rebellie zal, zonder dat zij het beseffen, niet meer dan een vorm van gehoorzaamheid blijken te zijn.

Maar u zult zeggen: “Wat heeft Hij dan nog aan te merken? Want wie heeft Zijn wil weerstaan?”
“Maar, o mens, wie bent u toch dat u God tegenspreekt? Zal ook het maaksel tegen hem die het

gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt u mij zó gemaakt? Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp klei het ene voorwerp tot een eervol, het andere tot een oneervol voorwerp te maken? En is het niet zo dat God, omdat Hij Zijn toorn wilde bewijzen en Zijn macht bekendmaken, met veel geduld de voorwerpen van Zijn toorn, voor het verderf gereedgemaakt, verdragen heeft? En dat met het doel om de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van Zijn ontferming, die Hij van tevoren bereid heeft tot heerlijkheid?” Wie is hij die Hem zal beschuldigen? Wee diegene die strijdt met zijn Maker. Hij is God — weet dat, gij inwoners des lands; alle dingen zullen ten slotte Zijn wil dienen.

Ik waardeer wat Luther zegt in zijn machtige hymne: ondanks alles wat tegenstanders van de leer van de voorbestemming beweren, wist en verkondigde hij met moed: “Hij heerst overal, en alle dingen dienen Zijn macht.” Hoe mensen zich ook verzetten, uiteindelijk blijft Gods heerschappij onaantastbaar. Ga uw gang, lasteraar! God weet hoe Hij zelfs uw laster in lofzang kan veranderen. Ga door, vijand van God, als u dat wilt; maar weet dit — uw zwaard zal alleen bijdragen aan de verheerlijking van God en de roem van Christus, terwijl u dacht Zijn kerk te vernietigen. U zult merken dat al uw plannen vrijdeld worden, want God maakt de waarzeggers dwaas en zegt: “Waar is de wijze? Waar de schriftgeleerde?” Ja, “Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam.”

En nu, geliefden, als dit waar is — en dat is het — dat Christus zo verheven is dat Hij een naam boven alle namen ontvangen zal hebben, en dat elke knie zich voor Hem zal buigen, zouden wij dan vanmorgen niet onze knieën buigen voor Zijn Majesteit? U zult, of u dat nu wilt of niet, op een dag uw knieën moeten buigen. O, hardnekkige zondaar, buig uw knieën nú! Want u zult ze moeten buigen, mens, op die dag wanneer de bliksem zal losbarsten en de donder zal rollen in woeste toorn — dán zult u uw knieën moeten buigen. O, buig ze nú!

“Kus de Zoon, opdat Hij niet toornig wordt en u onderweg omkomt, wanneer Zijn toorn slechts even ontbrandt.” O Heere der heerscharen, buig de knieën van de mensen! Maak ons allen gewillige onderdanen van uw genade, opdat wij niet de onwillige slaven van uw verschrikking worden, voortgesleept met ketenen van wraak naar de hel. O, dat zij die nu op aarde leven, vrijwillig hun knieën zouden buigen, opdat in de hel niet vervuld hoeft te worden wat geschreven staat, namelijk dat elke knie zal buigen, ook van hen: “die onder de aarde zijn.” God zegene u, mijn vrienden; meer kan ik niet zeggen. God zegene u, om Jezus’ wil. Amen.

